

Už bylo čtvrt na devět. Lamy nervózně přešlapovaly na vrcholku kopce. Nemohly se splést, jiný kopec široko daleko nebyl. Také čas seděl. A přesto nikde nikdo. Že by si z nich někdo vystřelil? Alespoň se mohly kochat. Viděly celý velký les, jeskyni při řece, kde se z nějakého důvodu mihotala světýlka, háj, kde se stále pohybovaly davy zvířátek...

Náhle se za jejich zády ozvalo: „Pěkný rozhled, že? Ideální místo na schůzku. Je odsud vidět na celý náš zvířecí kraj. A nikdo naopak nevidí na nás.“

Byl to klidný, autoritativní hlas. Promluvit někdo jiný lamám za zády takhle večer, asi by nadskočily. Takhle se jen rozpačitě ohlédly. Spatřily tvář medvěda.

„Asi si říkáte – zase další politik,“ pronesl medvěd. „Dobře jsem viděl, jaký vám dělalo problém zbavit se toho uvřískaného papouška. Ne, já nejsem jako on. Nepřišel jsem si za vámi honit laciné politické body. Já stojím nohama na pevné zemi. To musím podtrhnout.“

„Co po nás tedy chcete?“ zeptala se modrá lama.

„Nejdřív se zeptám – nikdo vás neviděl, jak jdete sem?“

Když lamy zavrtěly hlavou, medvěd se posadil. „Politika je sice záslužná činnost, ale může být také pěkně nebezpečná. To je důvod, proč jsem se chtěl s vámi sejít mezi čtyřma očima. Vlastně desíti,“ usmál se vlastnímu vtipu. Lamy nehnuly brvou.

Medvěd chvíli hledal slova.

„Nešel jsem do těchto voleb proto, že toužím po moci. Nepotřebuju vyhrát, pokud vím, že vyhraje někdo schopný, kdo dokáže věci zlepšit. Nebo je aspoň nechat v tom stavu, v jakém jsou. Neříkám, že tady máme ráj na zemi, ale jsme tady spokojení – žijeme tady celá staletí, potravy je tady dost, je nás hodně, máme tady spoustu pěkných míst...“

Lamy trpělivě čekaly, až se medvěd dostane k věci.

„Víte, je to vážně choulostivá záležitost,“ pokýval hlavou medvěd. „Máme tady takový krásný mokřad. Je domovem mnoha zvířat. Některá, co já vím, nežijí jinde na světě, než právě v tomto mokřadu. Chtěl bych, abyste se na něj šly podívat. Je to krásné odpočinkové místo. A třeba se tady dozvíte odpověď na otázku, která mě pálí...“

Lamy mezitím mhouřily oči k obzoru. Bylo těžké mokřad najít, zakrýval ho všudypřítomný stromový porost. Ale přece jen se směrem na jih mezi stromy třpytila jakási vodní plocha.

„Slyšel jsem, že opice chce ten mokřad srovnat se zemí,“ přiznal nakonec medvěd. „Nevím, co je na tom pravdy. Nechci ji z toho před všemi obviňovat, když nemám žádné důkazy. Není to můj styl, očerňovat soupeře z nekalostí. Nemám rád fámy. Navíc opici znám jako velmi pracovitou a schopnou političku. Možná ale za slovem ‚schopná‘ stojí ‚všeho schopná‘.“

„Proč by to dělala?“ zeptala se zelená lama.

„To právě nevím. Chci po vás, abyste to zjistily. Pracujte prosím diskrétně. Když se ukáže, že to není pravda, budu jen rád. Ale pokud zjistíte, že se takový podvod opravdu chystá, musí se to zvířata před volbami dozvědět.“ Medvěd se odmlčel a zadíval se lamám do očí. „Mně na tom mokřadu záleží. Záleží mi na něm víc, než na nějaké vysoké funkci. Chci, aby se tam nezkřivilo jediné stéblo trávy.“